

וְלִמְחֵי דְיִוְרִיָּה עֲמָהוּן להשרות שכינתו ביניהם ולהיות דירתו עימם,
 וְיִשְׂרָאֵל דִּישְׁתַּכְּחוּן קְדִישִׁין עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא וכדי שעל ידי
 כן ימצאו עם ישראל קדושים יותר מכל בני העולם.

כל האומנים והנשים שעשו את המשכן היו אומרים בפיהם זה למשכן
 תָּא תְּזִי, פְּתִיב בא וראה מה שכתוב (שמות לה) וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר
 נָשָׂא לְבָן אותנה בחכמה טוו את העיזים וְגו'. ומזי חכמתם בְּשַׁעֲתָא
 דְהוּוּ עֲבָדִין עֲבִידְתָּא, הוּוּ אֲמָרִי, דָּא לְמִקְדָּשָׁא. דָּא
 לְמִשְׁכְּנָא. דָּא לְפְרוּכְתָּא בשעה שהיו טוות ועושות את מלאכת המשכן היו
 אומרות בפיהם זה למקדש זה למשכן זה לפרוכת. וְכֵן כָּל אֵינֻן אֹמְנִין וכן
 היו עושים כל האומנים שעשו את מלאכת המשכן שהיו אומרים בפיהם זה למשכן וכו'
 בְּגִין דִּישְׂרִי קְדִישָׁה עַל יְדֵיהוּ, וְאֵתְקַדֵּשׁ הַהוּא עֲבִידְתָּא
 כדי שעל ידי אמירתם בפה תשרה קדושה על ידיהם ותתקדש אותה המלאכה. וְכֵן
 סְלִיק לְאֵתְרִיהּ, בְּקְדוּשָׁה סְלִיק וכאשר נשלמה המלאכה ועלתה כבר
 עלתה בקדושה הואיל ותחילת עשייתה כבר היתה בקדושה [קפ].

אור הרשב"י

שעוסק לצרכי שבת הן בסידור ונקיון ביתו
 וברחיצת גופו והחלפת מלבושיו וכל כיוצא
 בזה יאמר בפיו שעושה לכבוד שבת קודש
 (החיד"א במורה באצבע אות קלט), ועל ידי
 זה יחול קדושת שבת על אותו דבר, וכן ביום
 טוב יאמר 'לכבוד יום טוב'. ובכף החיים

[קפ] ומכאן סמך למה שכתבו האחרונים [וכן]
 הוא בנגיד ומצוה הכנות לשבת] והובא גם
 במשנה ברורה סימן ר"נ סק"ב וז"ל: וטוב
 שיאמר על כל דבר שקונה זהו לכבוד שבת
 כי הדיבור פועל הרבה בקדושה עכ"ל. וכתבו
 עוד באחרונים שכל מה שעושה לשבת ומה

זה לעומת זה עשה האלקים כעין הקדושה כך בטומאה

כְּגֹוֹנָא דָּא מֵאֵן דְּעָבִיד עֲבִידְתָּא לְעִבּוּדָּה זָרָה, אִו

לְסִטְרָא אַחֲרָא, דְּלֹא קִדְּיִשָּׂא כעין זה מי שעושה מלאכה

לעבודה זרה או לצד אחר שאינו לצד הקדושה. **כִּיּוֹן דְּאֲדַכְּר לִיהּ עַל**

הָהוּא עֲבִידְתָּא כיון שהוא מזכיר את שמה של הע"ז על אותה מלאכה ואומר

עושה אותה לשמה, **הָא רוּחַ מְסֻאָבָא שְׂרִיא עֲלוּי**, מיד רוח הטומאה

שורה על אותה המלאכה **וְכֹד סָלִיק עֲבִידְתָּא בְּמִסְאָבָא סָלִיק**

וכאשר נשלמת ועולה המלאכה היא עולה בטומאה. **כְּנֻעֵנִים פְּלִיחֵי לְעִבּוּדָּה**

זָרָה אֵינְהוּ והכנענים שהיו בארץ ישראל לפני שישראל כבשו אותה, היו עובדי

אור הרשב"י

השבוע אם יכוון שזה כדי שיוכל לקנות

ברווז צרכי שבת מקיים מצוה זו ושורה

לברכה גדולה במעשיו, ויש בזה גם מצות

זכירת השבת שהיא אחת מעשר זכירות

שצריך לזכור בכל יום, ויש צדיקים שכל

מעשה שאסור לעשותו בשבת או בשעשאוהו

בחול חשבו שמעשה זה אסור לעשותו בשבת

וקיימו ע"ז מצוות זכור, וכן ידוע שהיה גדול

שכל יום היה לומד משהו על שבת בשיעורו

כדי לקיים זה ולכן אומרים כל יום בתפילה

היום יום א' בשבת קודש, כדי שנמנה את

ימינו לשבת ונקיים ע"ז את זכירת השבת.

ובספר מאיר עיני ישראל כתב שכן שמעו

את החפץ חיים וצ"ל לומר תמיד כשלבש

בגדי שבת לכבוד שבת קודש.

(סימן רנ סק"ב) הוסיף עוד וז"ל : ונראה לי

דיש לומר גם בהליכתו הרני הולך לקנות

לכבוד שבת כדי לקיים מצות והיה ביום

הששי והכינו וכו' לתקן את שורש מצוה זו

במקום עליון ויהי נועם וכו' ואם הוא ביום

המישי יאמר רק הרני הולך לקנות לכבוד

שבת לתקן את שורש מצוה זו במקום עליון

ויהי נועם וכו' עכ"ל.

וגם בשבת עצמו כשאוכל ושונה ומקיים

שאר תענוגים וכבוד שבת יאמר בפיו לכבוד

שבת קודש, ובפסקי תשובות הביא עוד סמך

לזה מדברי המדרש (אסתר רבה ז' י"ב) ממה

שאמר המן לאחשורוש כשהלשין על ישראל

שאוכלין ושותין ואומרים "עונג שבת ועונג

יום טוב".

ובספר מאור ושמש הוסיף שגם בפרנסתו כל

עבודה זרה ולשמה היו עושים את מלאכתם ובתיהם, וּמַתְּדַבְּקִין כְּלָהּוּ בַּחֲדָא
 בְּרוּחַ מְסֻאָבָא בְּעִבּוּדָה זָרָה והיו מדבקים כולם כאחד ברוח הטומאה
 של העבודה זרה, וְהוּוּ בְּנִיין בְּנִין לְפְרָצוּפִייהוּ (ס"א לְטְנוּפִייהוּ)
 וְלִגְעוּלֵיהוּ לְסִטְר מְסֻאָבָא לְעִבּוּדָה זָרָה והיו בונים בתים
 לצלמיהם ולתועבותיהם לצד הסט"א והעבודה זרה, וְכַד שָׂרְאן לְמַבְנֵי הוּוּ
 אֲמַרֵי מְלָה וכאשר היו מתחילים לבנות היו אומרים את שם העבודה זרה שעושים
 לשמה, וְכִיּוֹן דְּאֵתְדַכֵּר בְּפּוּמֵיהוּ, סָלִיק עֲלֵיהּ רוּחַ
 מְסֻאָבָא וכיון שאמרו בפיהם והזכירו את שמה של הע"ז מיד היתה שורה על מלאכתם
 רוח הטומאה. כַּד אֶסְתְּלִיק עֲבִידְתָּא, בְּרוּחַ מְסֻאָבָא
 אֶסְתְּלִיק וכאשר נשלמה המלאכה היתה נשלמה ועולה ברוח טומאה.

נגע צרעת בבתים כדי לסתור ולשבר הבניינים שנעשו בטומאה

כִּיּוֹן דְּעָאלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא כִּיּוֹן שִׁנְכַסּוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, בְּעָא
 קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא לְדַפְּאָה לֹזַן, וְלְקְדָשָׁא לֹזַן אֲרַעָא
 רצה הקב"ה לטהר אותם ולקדש להם את הארץ, וְלֹאֲפִנְאָה אֲתֵר
 לְשִׁכִּינְתָּא דְלֹא תִשְׂרִי שְׁכִינְתָּא גּוֹ מְסֻאָבָא ולפנות מקום
 לשכינה הקדושה שלא תשרה השכינה בתוך מקום שכולו טומאה. וְעַל דָּא
 בְּהוּא נִגְעַ צְרַעַת הָוּוּ סְתָרִין בְּנִינֵין דְּאֵעִין וְאַבְנֵין
 דְּאֵתְעִבְדוּ בְּמֻסָּבָו ועל כן הביא להם נגע צרעת בבתים כדי שישתרו

הבניינים של העצים ואבנים שנעשו בטומאה.

צריך לקחת אבנים אחרות ועפר אחר דווקא ולא מאותם הטמאים

תא הוי בא וראה הוכחה לכך שאין זה רק בשביל המטמונים שהחביאו האמוריים אלא גם בשביל לטהר הארץ מטומאתם, **אי עובדא דא הוה לאשכחא מטמונין בלחודוי, יהדרון אבנין לבתר פמה דאינון לאתריהו, ועפרא לאתריה** שהרי אם זה רק בשביל שימצאו את המטמונים שהחביאו האמוריים בקירות הבתים אם כן היה מספיק שישברו את הקירות ואחר כך יחזירו את האבנים למקומם ואת העפר למקומו ויבנו איתם שוב את הקירות.

אבל קרא פתיב אבל הפסוק אומר, **והלצו את האבנים וכתוב ועפר אחר יקח. בגין דיתעבר רוח מסאבא, ויתפני ויתקדש השתא כמלקדמין** וזה מוכיח שהסיבה היא גם כדי להעביר את רוח הטומאה ולפנות ולקדש המקום שיהיה כבתחילה קודם שנבנה על ידם בטומאה, **וישתכחו ישראל בקדושה, ובדיורא קדישא, למשרי בינייהו שכינתא** וכך ימצאו ישראל בקדושה במקום קדוש ותשרה

• ביניהם השכינה •

אדם שבונה ביתו צריך בתחילה להזכיר בפיו שעושה ביתו לעבודת הקב"ה **ועל דא מאן דבני בנין פד שארי למבני** ועל כן אדם שבונה את ביתו כאשר מתחיל לבנות **פעי לאדפרא בפומיה דהא לפולחנא דקדשא בריד הוא הוא בני** צריך להזכיר בפיו שעושה כן לעבודת השם יתברך. **בגין דכתיב לפי שכתוב, (ירמיה כב) הוי בונה**